

„Ti, zakaj pa je meni tako usojeno?“

Peter je začudeno zmajal z glavo, vrgel lase s čela in trdo zdeklamiral:

„Gregorčič pravi: Usoda tvoja — to si ti!“

Venc se je okrenil in šel. Peter se je nagnil skozi okno in gledal za njim, ko je stopil čez most in se začel spenjati po pobočju. Šel je počasi in izginil med drevjem. Prve pomladne ptice so mu pele iz grmovja, teloh je cvetel ob poti, na resju je videl prve čebele, v prisojni strani so se šipe lesketale v zahajajočem soncu.

Med potjo se je Venc spodtaknil ob Izidorjevo zadržglico in telebnil v sneg kakor je bil dolg in širok. Trpko se je nasmehnil, odvezal zadržglico in se napotil dalje. V prijazni jasi se je ustavil, upognil mlado gabrovo vejo, ji odsekal vrh in zarezal v lubje, da se zadržglica ne bi snela. Potem je podaljšal zadržglico s pasom, si jo dal okrog vratu, zamižal in izpustil vejo.

To je bila zadnja bridkost, ki jo je usoda poklonila Vencu Poviškaju — in z njo je zaključil svoje kratko življenje.

Bog ima v nebesih toliko duš. Eno izmed njih je poslal na zemljo v podobi Venca Poviškaja, da bi s svojim trpljenjem zaslužila večno kraljestvo in mu tam prepevala na vekov veke čast in slavo. S te strani je Venc Poviškaj storil svojo dolžnost. Z druge strani pa so vsa spoznanja, ki jih je spoznal, vsa hrepenenja, ki jih je izhrepenel, in vse bridkosti, ki jih je bil deležen, čisto gotovo vredna enega človeškega življenja.

Omembe vredno je samo še tole, da je bila veja, na katero se je obesil Venc Poviškaj, prešibka in premlada, da bi zdržala tolikšno težo. Počasi se je šibila in telo Venca Poviškaja se je dotaknilo tal. Ko so ga našli, je čepel pod gabrovim grmom.

„Kaj bi govoril,“ se je sitno otrešel Izidor, ko so ga spraševali o tem. „Čepel je kakor pač čepimo skoraj vsak dan.“

Ta opazka je bila nemara predrzna v tistem žalostnem trenutku. Toda kaj zato? Ali se mar ne srečamo v življenju s tisoč bridkostmi, ki so tako smešne, da kažemo svetu samo smeh in skrivamo solze, ki nam vro iz oči?

Edvardu Kocbeku

(„Iz v“ premišljevanju o Španiji še „nerazodetih“ epigramov.)

Igo Gruden

Ker si z besedo moško jim izprašal vest,
z vestjó katoliško zjecljali so protest;
a ti si bolj krščanski kakor oni
in Franka blagoslovljeni kanoni.